

L i s t e k.

Kaj je učitelj?

(Dalje.)

Dežuje. Glej — ta ima dežnik za pol sveta, in se zaman trudi, da bi ga odprl. „Stori se to, stori!“ misliš si, pa jim odpiráš še dežnike.

Šolska oblastva postavile so učitelja ob jednem za profosa, in če kaznuješ učenca in ga zapreš, pridržiš tudi samega sebe. Žalostne so iste ure, če tudi jih v delo porabiš, a nekoč sem se pa skrivaj prav iz srea smejal.

Sedel sem za šolsko mizo ter popravljaj zvezke, pred seboj pa sem imel jetnika. Kmaló je začel glasno govoriti, da sem postal pozoren nanj, in tu podajem njegov monolog nespremenjen po „stenografičnem zapisniku.“

„Oh jej — al bom šov že kej kmav dam? — Oh jej al bi šov že kej rad dam! Oh jej ja, al sem že vačen! — Oh jej ja — al me bojo mama nabil! — Oh jej-deta ja, drug že krave pasejo, jest pa še v šol sedim! — Oh jej-deta ja — al me že trebuh boli! — Oh jej ja — povejte no, kedaj bom šov že dam! — Povejte no, če bom šov že kej kmavej dam! — Če ne bom pa kar tako šov! — O jest grem kar dam! — Doma porečejo: kod se pa potepáš? — Me bote pa raj mejhen po rok udar! — pa še jutř če vočte! — Jelte k še tistle zvezek spišete, pa bom šov — jelte! Kar steku bom, pa bom naankrat doma!“

Človek bi mislil po njegovih žalostnih tožbah, da sem ga imel 2—3 ure priprtega, toda bil je zaprt vsega vkup le pol ure. A bil je „prefriganec“, ki ni imel jezička za molčanje, ampak ga je znal izkoriščevati.

Da je učitelj eminenten razširjevalec salonske kulture, naj vam svedoči ta-le slušaj: Pred ukom, ko so se shajali učenci, opazoval sem iste, kolikor mogoče skrivaj skozi prste, naslonjen na mizo. Tu pride novodošlec do svoje klopi ter pozove pri kraji sedečega, da se mu umakne. „Prikloni se mi“, zašepeče mu zadnji. Oni pa se mu molče prikloni tako resno, tako čestitljivo, kot da bi se bil kretal pred gospodo — na kar mu je bil ustov v klop milostno dovoljen.

Kaj pa zahteva občina od tebe? — Mnogo, mnogo, a v prvej vrsti, da si policaj za vso župnijo. Ti skrbi, da nihče jabolk ne krađe, kamenja ne meče, ne kolne, ne psuje — če prav odrasli v vseh teh „čednostih“ z najboljšim vzgledom svetijo. — — Če pa učenec le napačno stopi, takoj kriči vse: „To je šola, da se Bogu usmili!“

V cerkvi svete tetke tako pobožno dremljejo in se strički tako bogoslužno pogovarjajo, da so pa otroci mirni kot jagnjeta, zato je pa — — šomašter tu!

Občanom pa piši še pobotnice, temu preberi „verlodengo“, unemu celo „urtel“, temu hodi svetovalec v sadjarstvu, onemu obreži, cepi drevo i. t. d.

Pa koliko je še častnih, pa tudi veločastnih opravil, ki se zahtevajo od učitelja!

In učitelj je mnogokrat pravi pravecati „grešni kozel“ ne samo na deželi, ampak tudi pri ostalem svetu. Vojaki zgodovine ne znajo. Kdo je kriv? — Učitelj! — Da veš: počuj zgodovino po tako vrlej metodi, da ostane dečkom za vse večne čase v njihovej buči.

Višje oblasti pa zahtevajo še, da si vzgleden vrtnar, knjižničar i. t. d. Izvoljenci so seveda še vrhu vsega tega ročni mizarji, umni rezbarji in modeleurji ali celo odlični póparji. Posebno pa paznim očesom čuvaj, da se ti ne priklatijo morilke, kakor: davica, osepnice, trahom, kolera — v tvoj šolski okoliš, da jim pravočasno zagrníš: Stoj! — ter pokličeš v potrebi še žandarmerijo na pomoč. Č.

(Dalje prih.)

